ÇOCUK YUVASI

AYLIK ÇOCUK MECMUASI

OCAK 1967 - YIL: 5 - SAYI: 59 - 100 KRŞ.

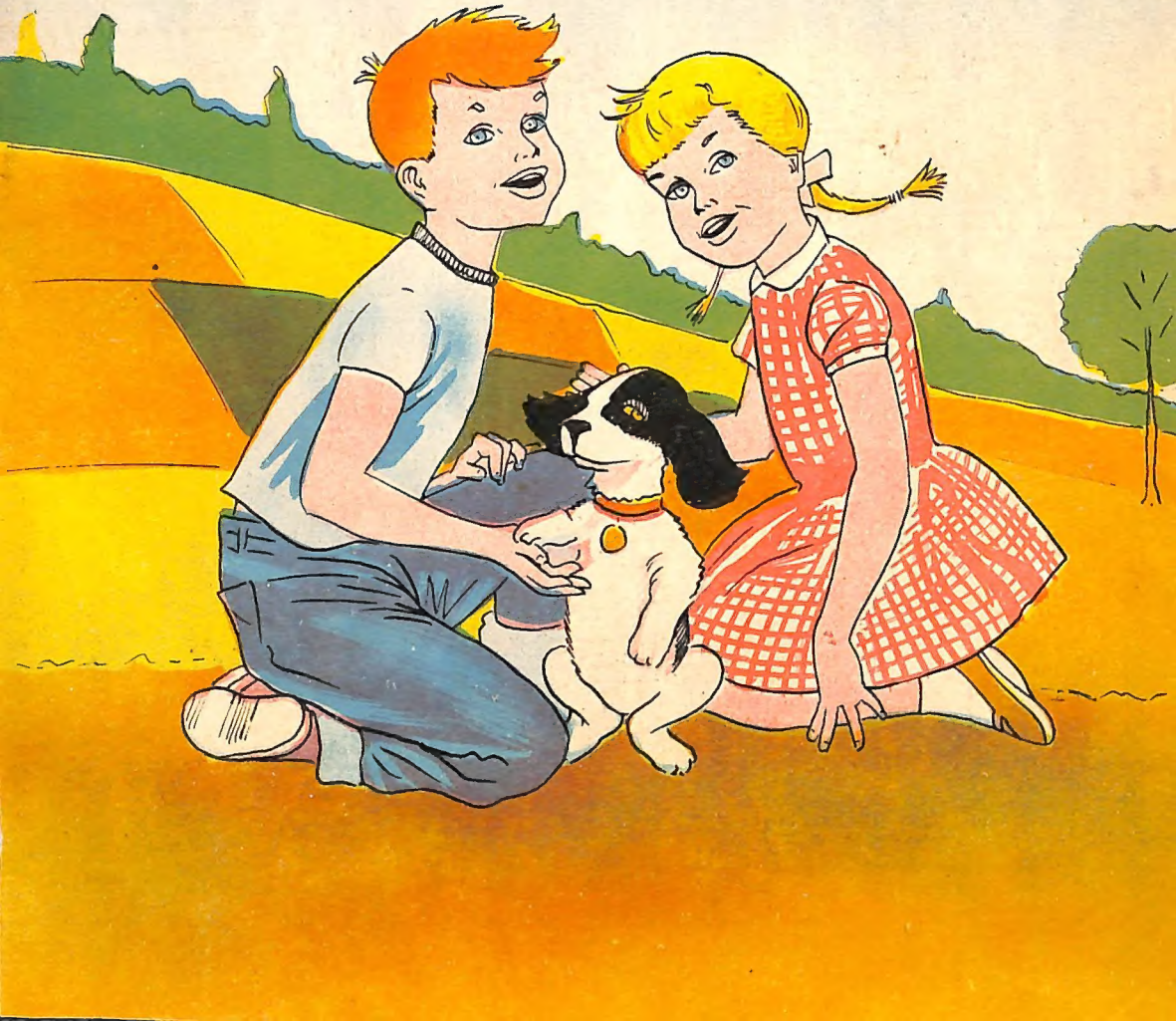

ÇOCUK YUVASI

AYLIK ÇOCUK MECMUASI
ADRES: Kültür Yayın Ltd. Ort. Türk Ticaret Bankası Galatasaray - İstanbul
Telefon: 44 06 26
Basıldığı yer: DURAN OFSET Matbası

Sahibi: Türk Ticaret Bankası Kültür Yayın Ltd. Ort
İmtiyaz Sahibi: Sabri Sabit SAĞIROĞLU
Hazırlıyan ve Yazı İşlerini fiilen idare eden
NURAN D. ŞENER
Resim işleri: **Ali AKTAŞ**

ABONE: Yıllık abone bedeli 10 Liradır Bütün Türk Ticaret Bankası Şubelerinde abone kaydedilir. Banka şubesi olmayan yerde abone olmak istiyenler mecmuanın adresine 10 lira göndererek abone olabilirler.

Çocuklar için

İyi Yürekli Dev

BİR gün Dev Cimcam, alış veriş etmek için tepedeki evinden köye indi. Daha uzaktan onun geldiğini görenler bağrışarak evlerine kaçtılar. Cimcam:

— Neden beni görünce herkes kaçıyor acaba? diye düşündü. Bunca yıldan beri benim zararsız bir dev olduğumu öğrenmeliydiler. Ben bir sineği bile öldüremem. Konuşacak kimsem olmadığı için öyle de canım sıkılıyor ki...

Zavallı Cimcam böyle düşünerek içini çekti. Sonra şehrin pazarında dolaşmıya başladı. Kolundaki sepete, hoşuna giden bütün yiyecekleri doldurmaya başladı. Bir taraftan bu işi görürken bir taraftan da yalnızlığını düşünüyordu. Bütün bu yiyecekleri yalnız başına yemek onun çok zoruna gidiyordu.

Sonra yine dolaşmıya başladı. Çiçek tohumları satılan bir dükkânın önünde içi tohum dolu bir sürü kutu arasından bir tanesi çok tuhafına gitti. O kutunun üzerinde «Papağan tohumu» yazıyordu.

Cimcam bunu görünce çok sevindi:

— Tam benim aradığım

sey, dedi, aklıma çok hoş bir fikir geldi.

Hemen o kutulardan bir kaç tanesini sepetine yerleştirdi. Sonra kasaya giderek aldığı şeylerin tutarı neyse oraya bıraktı. Herkes kaçtığı için kasada da kimse oturmuyordu. Aldığı diğer eşyanın bedelini de aynı şekilde ödedikten sonra evinin yolunu tuttu.

Eve gelince eşyaları boşalttı ve hemen bahçeye çıktı. Bir kürek alarak toprağı bellemeğe başladı.

- Hiç vakit geçirmeden bu tohumları ekmeliyim, diyordu. Böylece bana bir bahçe dolusu papağan yetişir. Kendi ektiğim papağanlar benden korkacak değiller ya... Elimle yetiştirdiğim kuşlarımla istediğim gibi konuşurum.

Birkaç saat içinde dev bütün tohumlarını ekmişti. Bundan sonra evine çekilerek on kilo ekmek ve üç kilo etten ibaret yemeğini yedi.

Dev haftalarca bahçesinde çalıştı. Yabancı otları ayıklıyor, sık sık etratı suluyordu. Ah papağanlar bir çıkmaya başlasaydı- Fakat bir sabah bahçeye indiği zaman papağan tohumu ektiği yerlerde yemyeşil çimenlerin bittiğini gördü.

- Çok tuhaf, diye söylendi, yeşil yeşil otlar. Her halde bunlar papağanların tüyü olacak. Kendileri de çok geç meden çıkarlar.

Cimcam yine bahçesini sulamakta devam etti. Ama gün geçtikçe çimenler büyümekte devam ediyor, papağanlar ise çıkmıyordu.

— Belki de yanlış diktim, diye düşündü, öyle ya, bunun da kendine göre bir bakım usulü olacak.

Hemen evine koşarak boş tohum kutularından birini buldu. Üzerindeki tarifeyi okuyunca:

— Aman Allahım, diye bağırmaktan kendisini alamadı. Ben ne akılsızlık etmişim. Bu tohumlar dikmek için değilmiş, bunlar yiyecek olarak papağanlara verilecekmiş meğerse.

Bunun üzerine zavallı dev kendisini büsbütün yalnız hissetmeğe başladı. Bu kadar gayretten sonra arkadaş bulamamak onu çok üzmüştü. Pek iyi olduğu için ormandaki yaratıklar bile kendisinden korkuyordu.

Aradan günler geçti. Bir sabah kahvaltıdan sonra şöyle bir pencereden dışarı bakacak oldu. Bir de ne görsün, küçük küçük tavşanlar yemyeşil çimenlerin arasında oynaşıp durmuyorlar mı? Ama Cimcam daha yakından görmek için dışarı çıkınca hayvancıklar korkup kaçtılar. Bunun üzerine Cimcam:

— Ne olur gitmeyin, diye seslendi. Çimenlerimi istediğiniz gibi yemekte serbestsiniz. Benim size hiçbir zararım dokunmaz.

Tavşanlar tereddüt ediyorlardı. Cimcam onların kendi aralarında konuştuklarını duydu. Bir tanesi:

— Sahiden iyi kalpli bir deve benziyor, diyordu.

— Öyle gibi... Hem çimenler de son derece lezzetli. Ben hiç bu kadar güzel çimen görmemiştim.

O günden sonra tavşanlar devin bahçesine gelmeye başladılar. Cimcam'ın çimenleri sayesinde hepsinin de karnı bol bol doydu. Onları gören diğer orman hayvanları kuşlar, karacalar, sincaplar da gelmeye başladılar.

Şehir halkı ise devin hayvanlara karşı bu derece iyi davrandığını görünce artık ondan kaçmanın lüzumsuz olduğuna inandılar. Çünkü onlar biliyorlardı ki, hayvanlara karşı iyi olan, insanlara karşı da iyidir. Böylece çok geçmeden şehir halkı ile Cimcam sıkı fıkı dost oldular. Sık sık onu şehre yemeğe çağırmaya başladılar. Cimcam artık yalnız değildi. Bazan kendi kendine:

— Papağan yemini tohum diye ekmek hiç de akılsızca bir şey olmadı, diye düşünürdü. Çünkü diktiğim o tohumlar sayesinde bu kadar dost sahibi oldum.

ÇOCUK YUVASI

ANSİKLOPEDİSİ

BİR orkestrayı meydana getiren müzik âletleri çok çeşitlidir. Bu müzik âletlerinin adlarını bilmek, bir parça çalınırken bunun içinde ayrı ayrı müzik âletlerinin seslerini tanımak insanın o sihirli müzik dünyasına girebilmesine çok yardım eder. İşte bunun için biz de bu sayımızda size bir orkestrada bulunan yaylı sazlardan üçünü tanıtıyoruz.

KEMAN

KEMANA . orkestranın kıralı derler. Çünkü orkestra dinlediğiniz zaman kulağınıza önce kemanların çıkardığı zengin sesler gelir. Eğer keman ve bu aileden gelen diğer enstrümanlar (viyolâ, viyolonsel, kontrbas) olmasaydı, bugün bildiğimiz şekilde bir orkestra da olmazdı. Diğer müzik âletleriyle ancak bir bando kurulabilirdi.

Keman tellerinin nasıl ses çıkardığını biliyor musunuz? Bunu anlamak için elinize bir lâstik alıp bir ucunu dişlerinizin arasına sıkıştırın. Diğer ucunu sol elinizle tutup lâstiği gerin. Sonra sağ elinizle lâstiği hafif hafif çekin. Lâstiğin yaptığı titreşimi dişinizle hissedebiliyor musunuz? Lâstikten ses çıkıyor mu? Bu bir müzik sesi olabilir mi? Lâstiği uzatıp kısaltırsanız, yahut farklı kalınlıklarda lâstikler kullanırsanız ses değişir.

Keman tellerinden de ses aşağı yukarı bu şekilde çıkar. Yalnız teller parmakla çekilmez. Bunları titreştirmek için üstlerine yay sürülür. Orkestrada kemanların önemi çok büyüktür. Çok yüksek veya çok hafif sesler çıkarabilirler. Bazan uykunuzu getirir, bazan şimşek çakmış gibi sizi yerinizden sıçratabilirler. İçinizde iyilik, güzellik, üzüntü gibi duygular canlandırırlar. Yaylar tellerin üstünde bazan çok yavaş hareket eder. Bazan da uçarcasına hareket ettikleri halde orkestrada bütün keman çalanların yayları ay

nı anda inip çıkar. Bu beraberliği elde etmek için uzun çalışmalar yapmışlardır.

Kemanın çıkardığı sesleri başka hiçbir enstrüman veremez. Bu müzik âletinin yalnız dört teli olduğu halde kemancı sol eliyle, kemanın sapını tutarak parmaklariyle tellerin üstüne basar ve böylecek çok çeşitli sesler çıkarır. Üstüne dört tel gerilmiş boş bir tahta kutudan öyle güzel sesler çıkması insanı hayrete düşürüyor. Yalnız şurasını unutmamak gerekir ki keman ilk bakışta sanıldığı kadar basit bir tahta kutu değildir. Bu enstrümanları yapan ustalar bugünkü değerli kemanları meydana getirmek için yıllarca çalışmışlardır.

VİYOLÂ

VİYOLÂ da keman gibi çalınır ve ona öyle çok benzer ki ilk bakışta kemandan biraz daha büyük olduğunu farkedemezsiniz. Yalnız sesleri birbirine benzemez. Viyolânın sesi kemanınkinden daha olgun ve daha derinden geliyormuş gibi çıkar. Bir cücenin konuşmasını ilk defa duyduğunuz zaman da böyle düşünürsünüz. Cücenin boyu bir çocuk kadardır, ama yaşını başını almış bir insanın sesiyle konuşur.

Viyolânın sesi kemanınkinden daha kalındır. Onun için buna «alto» da denir. Kemandan daha kalın seslere göre akort edilir. Keman gibi yumuşak sesler değil, daha kuvvetli sesler çıkarır. Bu yüzden büyük bir orkestrada birinci ve ikinci keman olarak, otuz iki tane keman bulunurken bunların yanı sıra yalnız on iki viyolânın sesi orkestraya yeter. Orkestrada viyolâlar zaman zaman öne geçip seslerini diğer enstrümanlardan daha çok duyururlar, ama en çok diğer enstrümanların eşliğinde çalarlar.

VİYOLONSEL

YAYLI sazlar ailesinden gelen her müzik âleti bir öncekinden daha büyüktür. Viyolonsel viyolâdan o kadar büyüktür ki artık çene altına dayanıp sol elle tutulması mümkün değildir. Altından uzanan çubukla yere dayanır, bacakların arasına alınarak hafifçe eğik durumda tutulur. Sesi kuvvetli, derin ve yumuşaktır. İnsan seslerinden baritona benzer. Viyolonsel çoğu zaman bütün orkestrayı idare eder. İnsanı çabucak duygulandırır. Ümit, iyilik, güzellik, üzüntü, sevgi gibi duyguları canlandırır. İnsan çok güzel bir manzara karşısında hayran kalırsa nasıl ağzını açıp bir şey söyliyemezse iyi çalınan bir viyolonseli dinlerken de aynı şekilde derin düşüncelere dalar.

Viyolonsele bazan bu ad kısaltılarak «çello» da denilmektedir.

BİR KIZILDERİLİ HİKÂYESİ

KÜÇÜK TUVENGA

TUVENGA bir küçük kızılderili idi. Meksika çölünde küçük bir köyde yaşıyordu. Çocuğun en çok sevdiği şey evlerinin dumdüz olan damına çıkarak oradan köyü seyretmekti.

O gün de yine, bacaklarını damdan aşagıya sarkıtmış, Kiva'yı seyrediyordu. Kiva yerin içine oyulmuş kocaman bir odaydı. Burada Kaşinalar âyin yaparlardı. Kaşina onların dilinde iyi ruh demekti. Bunlar her yıl köye gelir, türlü âyinler danslar yaparak köylülerin yılı iyi geçirmeleri için dua ederlerdi. Bu adamlar göz alıcı, süslü elbiseler giyinirlerdi.

Tuvenga ancak Kiva'dan gelen sesleri duyabiliyordu o kadar. Çünkü bulunduğu yerden Kiva'nın içini görmeye imkân yoktu. Çocukların oraya yaklaşmalarına izin verilmiyordu. Kiva'daki törenlerden sonra Kaşinalar köyün meydanında da danslar yapar, sonra her çocuğa ayrı ayrı hediyeler verirlerdi. Bu hediyelerin başında piki gelirdi. Piki bir nevi saç ekmeğiydi, yalnız rengi kırmızı olurdu. Tuvenga piki yemeyi pek severdi.

Yalnız Kaşinalar bu hediyeleri sadece uslu duran çocuklara verir, yaramazlık edenlere vermezlerdi. Tuvenga uslu bir çocuk olduğu için hediye alacağına şüphe etmiyordu.

— Tuvenga! Tuvenga!..

Tuvenga birden irkildi. Ablası kendisini çağırıyordu. Hemen merdivenden inerek eve girdi. Ablası:

— Gel buraya Tuvenga, dedi, başını yıkamam lâzım, bak ben yıkandım. Törenden önce temizlenmeliyiz.

— Evet ama, daha iki gün var.

— Olsun, biz şimdiden hazır olalım. Öbür gün köyün meydanında Kaşinalar dans edecek, bize piki ve başka hediyeler verecekler.

— Ah o gün bir an önce gelse. Şimdi onlar pikileri hazırlıyorlardır değil mi?

— Elbette.

Tuvenga yıkandıktan sonra dışarı çıktı. Komşu evlerden birinin bacasından duman tütüyordu. Bu onun pek tuhafına gitti. Çünkü çoktandır burada kimsenin oturmadığını biliyordu. Böyle şeyler küçük çocukları ilgilendirmemeli ama, Tuvenga meraklı bir çocuk olduğundan bu gibi şeylerin sebebini ille öğrenmek isterdi . Onun için yavaşça eve yaklaştı. Kapı açıktı. Ayaklarnıın ucuna basarak kapının önüne kadar geldi, içeriye baktı. Aman Allahım ne görsün. Annesi değil mi? Evet annesi arkası kapıya dönük oturmuş, kırmızı kırmızı piki pişiriyordu. Tuvenga şaşırdı kaldı ve yine usulca oradan uzaklaştı.

O pikiyi ruhların yâni Kaşinaların yaptığını sanırdı. Demek ki çocuklara dağıtılan pikileri yapan ruhlar değil, annesiydi. Demek büyükler kendisine yalan söylemişti. Olup bitenler aslında kendisine anlatıldığı gibi değildi. Demek ki, pikiyi Kaşinalar değil, anneler yapıyordu. Peki Kaşinalar mademki piki yapmıyorlar, o halde ne yapıyorlardı?

Tuvenga düşündükçe başka şeyler de hatırlıyordu. Bir defasında danseden kaşinalardan birinde kendilerininkine benzeyen bir çıngırak görmüştü Yoksa Kaşinalar gerçekten ruh değil miydi? Onlar da basbayağı insan mıydı acaba?

O akşam Tuvenga yemek yemedi. Annesi babası: «Her halde canı istemiyordur» di-

ye fazla üstünde durmadılar. Fakat Tuvenga canının istememesinden değil, üzüntüsünden yemiyordu.

Tören günü uyandığı zaman kendisini önce pek heyecanlı hissetti. Fakat kırmızı pikileri hatırlayınca keyfi yeniden kaçtı. Buna rağmen yataktan fırlayarak, sokağa çıkmaya hazırlandı. Annesi ve ablasiyle beraber Kaşinaları seyretmeye gideceklerdi.

Öte yandan öğrendiği sır, Tuvenga'nın içini kemirip duruyordu. Nihayet dayanamadı ve annesine:

— Anne, dedi, ben seni kırmızı piki pişirirken gördüm. Demek pikiyi Kaşinalar pişirmiyor. Onlar sahici ruh değil öyleyse...

Annesi bu sözleri duyunca önce şaşırdı. Sonra oğlunu yanına çekti, elinden tutarak:

— Tuvenga, yavrum, dedi, hakkın var, Kaşinaların ruh olduğu doğru değil. Ama onların yaptıkları işler doğrudur, bize çalışma aşkı verirler ki, işte bunlar doğrudur. Öyle değil mi?

— Hakkın var anne...

— Hem yavrum doğrusunu söyliyeyim mi sana. Ruh, şeytan diye bir şey yoktur dünyada. Bunlar hep uydurmadır.

Birden Tuvenganın içini bir ferahlık kapladı. Gördüğü çehreler kendisine daha neşeli geliyordu.

Kaşinalar yavaş yavaş meydanda dansetmeye başlarken annesi sözüne devam etti:

— Büyüklerin her hareketinin bir sebebi vardır. Bunların hepsini birden öğrenmeye kalkmak ve öğrenmek küçükleri bedbaht eder. Sen bir gün daha da fazla şeyler öğreneceksin. Ama ben şimdiden sana bir sır verebilirim. Büyüdüğün zaman sen de köy erkeklerinin arasına katılacaksın. O zaman sen de onlarla beraber Kaşina olacak, dansedeceksin. Ama arkadaşlarına bundan bahsetme.

O sırada Kaşinalar yaramaz bir çocuğu alıp götürmek istiyorlardı. Ana-oğul onları seyretmeye başladılar. Çocuk gitmek istemiyor, anası babası da: «Bir daha uslu duracak» diye onlara yalvarıyorlardı. En sonunda Kaşinalar çocuğu serbest bıraktılar.

Nihayet törenin sonu geldi. Danseden Kaşinalardan biri ona yaklaşarak kırmızı bir piki ve bir küçük sepet verdi. Sepetin içinde boyalı yumurtalar vardı. Tuvenga sevinçten uçuyordu. Annesiyle beraber eve dönerken kırmızı pikiden bir lokma ısırdı. Pek te tatlı olmuştu. Elindeki yumurta sepetini sımsıkı tutuyordu. Kalbinde de Kaşinaların sırrı vardı. O sırrı kimseye söylemiyecek, bir daha da büyüklerin işlerine karışmıyacaktı.

Zeynep

Yalancı hayalet

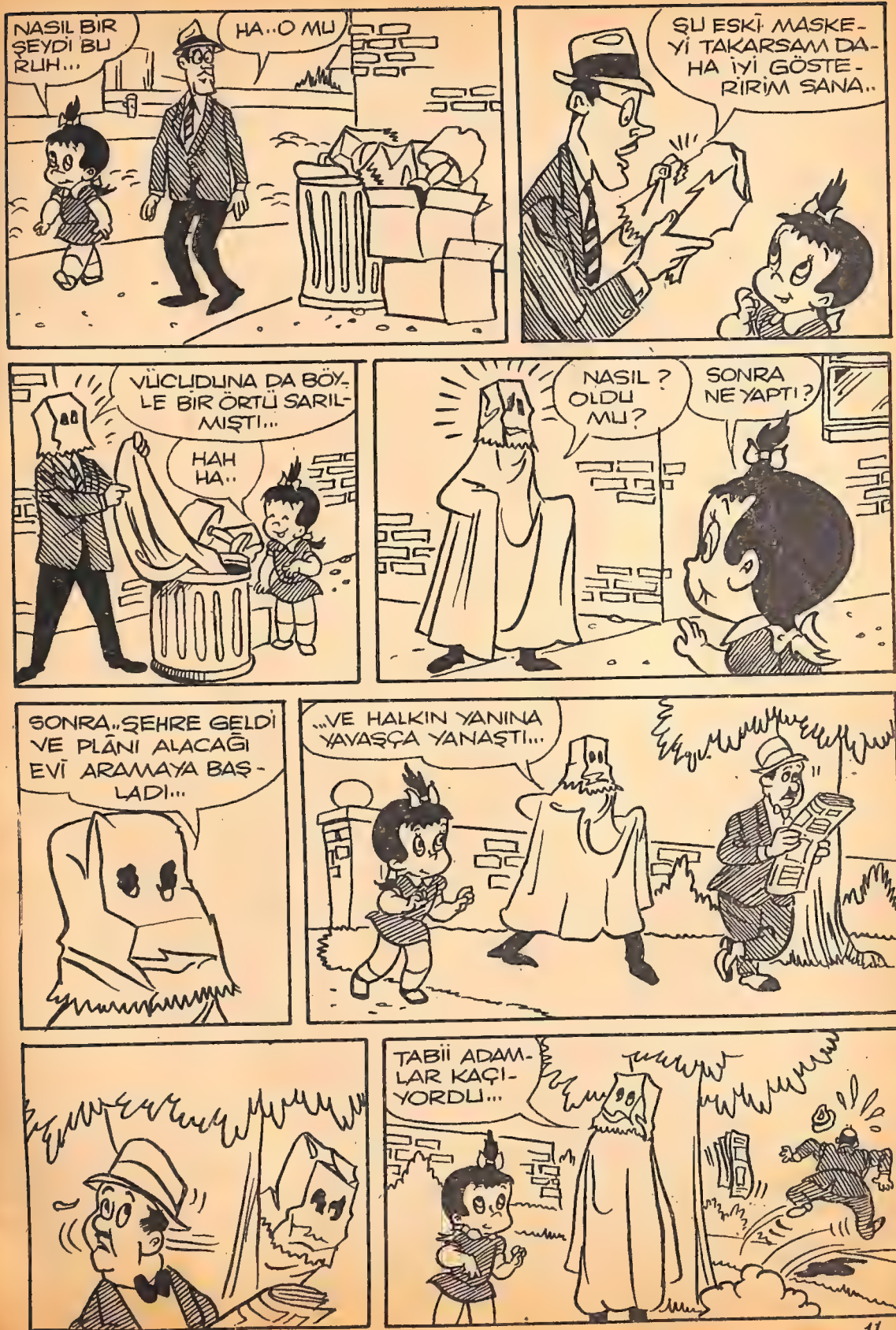
NASIL BİR ŞEYDİ BU RUH...
HA..O MU
ŞU ESKİ MASKEYİ TAKARSAM DAHA İYİ GÖSTERİRİM SANA..
VÜCUDUNA DA BÖYLE BİR ÖRTÜ SARILMIŞTI...
HAH HA..
NASIL ? OLDU MU?
SONRA NE YAPTI?
SONRA..ŞEHRE GELDİ VE PLÂNI ALACAĞI EVİ ARAMAYA BAŞLADI...
...VE HALKIN YANINA YAVAŞÇA YANAŞTI...
TABİİ ADAMLAR KAÇIYORDU...

O GÜLÜYOR MUYDU?
YOK CANIM..O İŞİNE DEVAM EDİYORDU
YAVAŞ YAVAŞ İLERLEYİP İŞİNE BAKIYORDU ?!..
HİÇ SES ÇIKARMIYOR MUYDU
OH..TABİİ.. ARASIRA ŞÖYLE BAĞIRIYORDU..
HİHA HO HUUUU...
ANNE...
AAH...
HAYALET,,
HA Hİ HO HUUUU
?
HA HO Hİ HUUUU!

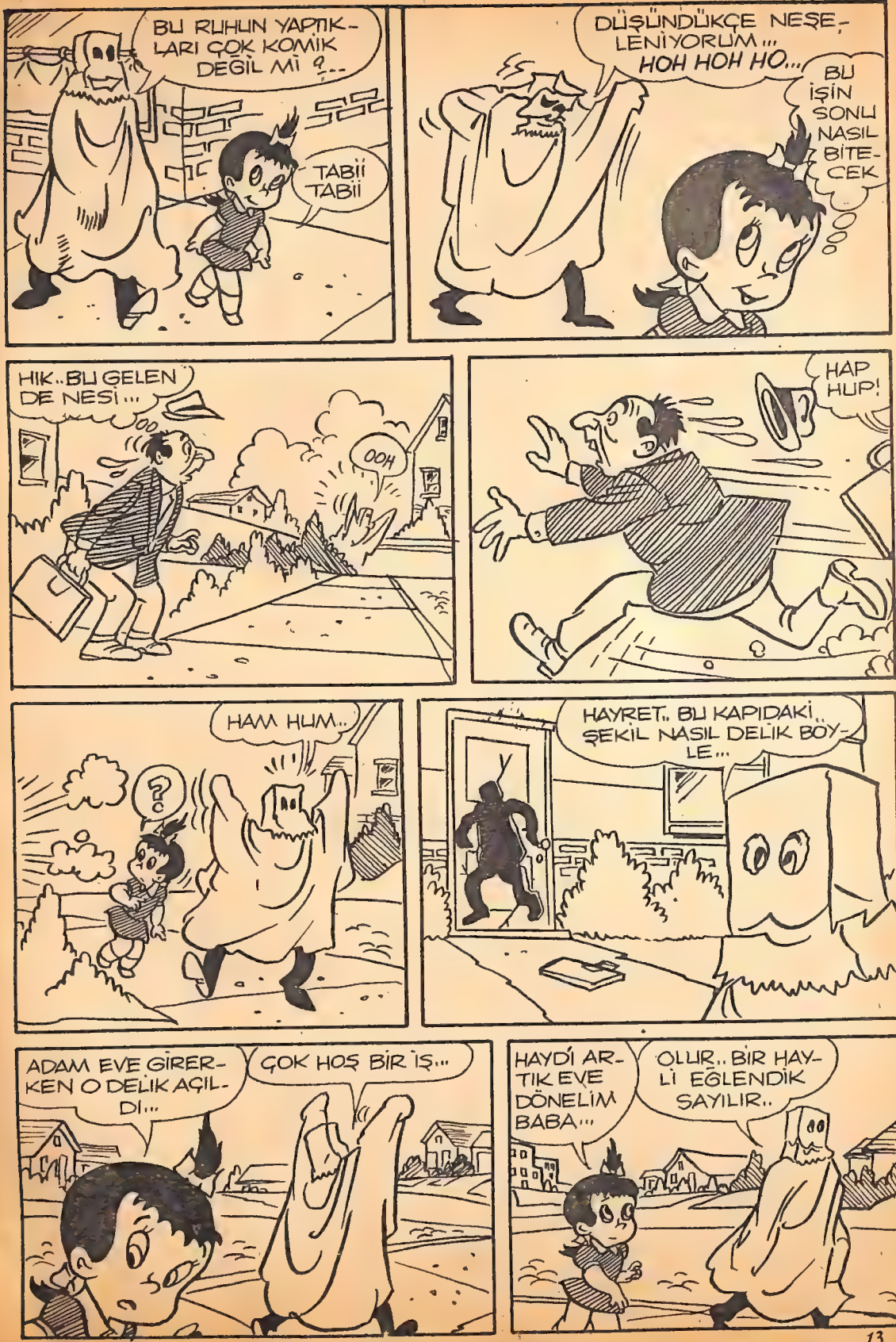
BU RUHUN YAPTIKLARI ÇOK KOMİK DEĞİL Mİ ?...
TABİİ TABİİ
DÜŞÜNDÜKÇE NEŞELENİYORUM... HOH HOH HO...
BU İŞİN SONU NASIL BİTECEK
HIK..BU GELEN DE NESİ...
OOH
HAP HUP!
HAM HUM...
?
HAYRET.. BU KAPIDAKİ.. ŞEKİL NASIL DELİK BOYLE...
ADAM EVE GİRERKEN O DELİK AÇILDI...
ÇOK HOŞ BİR İŞ...
HAYDİ ARTIK EVE DÖNELİM BABA...
OLUR.. BİR HAYLİ EĞLENDİK SAYILIR..

EVE ÇABUK GİTMEK İÇİN EN İYİ ÇARE BU OLMALI..
!
BU EĞLENCE YETTİ ARTIK..
ARTIK KOMİK HİKÂYE OKUMAMA LÜZUM KALMADI
ANNE GELDİK
SUSS.. RADYOYU DİNLEYİN
SAYIN DİNLEYİCİLER.. EVİNİZDE OTURUN, KAPILARINIZI KAPAYIN
POLİS ŞEHRE DEHŞET SAÇAN GARİP YARATIĞI VAR GÜCÜ İLE ARIYOR
BU YARATIĞIN BAŞKA BİR DÜNYADAN GELDİĞİ SANILIYOR...
HIK!
BENİ GENE SİNİR TUTUYOR GALİBA...
Son

Güzel at

SİZİN KÖŞENİZ

Gönderen : BURCİN ÇAYCI

YETİŞ, ovadaki köylerden birinde doğup büyümüş küçük bir attı. Büyük, kapalı kamyonun içinden çıktığı zaman o kadar serseмlemişti ki, nereye geldiğinin bile farkında olmadı. Sıcacık ahırda horozlar ötene kadar mışıl mışıl uyudu.

Uyanıp da mahmur mahmur etrafını gözden geçirirken yeni efendisi ahıra girdi Yetiş'in boynuna yuları takarak onu dışarı çıkardı.

Yeni doğan güneş Pirene dağlarının karlı tepeleriyle keçi yollarına pembe bir renk vermişti. İlk defa dağa çıkan Yetiş, iki yandan karartı halinde beliren uçurumlara bakmaktan korkuyordu. Çıktıkları yer yemyeşil çayırlarla kaplı bir tepeydi. Yetiş, orada otlayan bir sürü at gördü. Bütün atlar Yetiş'i kişneyerek karşıladılar, o da, henüz kalınlaşmamış sesiyle onlara karşılık verdi. Sahibi boynundan yuları çıkararak onu sürünün yanında bıraktı, başka bir ata binerek evine döndü.

Küçük at şimdiye kadar bu derece yeşil bir çayır görmemişti. Otların tadı da pek güzeldi. İçinden taşan bir sevinçle kendini yere attı, çayırın zümrüt yeşili halısı üzerinde birkaç kere yuvarlandı. Yetiş, hayatının en mesut gününü yaşıyordu. Bu sırada çayırın karşı tarafındaki çamlıktan boz renkli iri bir hayvan çıktı. Fakat o sırada rüzgâr ters tarafa estiği için atlar, bu düşman hayvanın kokusunu alamadılar

İri gövdeli ayı, hiçbir şeyden haberi olmayan atları gözden geçirdi. Sonra acelesiz, badi badi adımlarla taylarla küçük ata doğru yürüdü.

Tecrübeli bir at tehlikeyi çabuk sezer. Sürübaşı Yağız Dal, ortalıktaki tabii olmayan halin hemen farkına vardı. Başını kaldırarak etrafa bakındı. Çayırın öbür ucunda yürüyen ayıyı seçmekte gecikmedi.

Dal, öyle bir kişnedi ki, küçük at ürperdi. oyunu hemen bıraktı. Dal'ın kisneyişini duvan öbür hayvanlar da otlamaktan vazgeçtiler, kısraklar taylarını hemen yanlarına çağırdılar.

Sürübaşı, ikinci bir kişnemeyle toplanma işaret verdi. Bütün atlar bir iki dakika içinde ona yaklaştı. Ne olacaktı acaba?

Küçük atımız Yetiş öylesine korkmuştu ki, ayakları titriyordu. Ama o da olanca hızıyla diğer taylarla birlikte çayırın ortasına doğru koştu. Bütün atlar birbirlerine sokularak başlarını düşmana çevirerek durdular. Çevrenin dış halkasında erkek atlar, iç halkada kısraklar vardı. Korkudan büsbütün inceleşen sesleriyle kişneyen taylar çevrenin ortasında duruyorlardı. Onlardan biraz daha büyük olan Yetiş, erkek atların arasında sessiz sessiz bakıyordu

Dal'ın vereceği emirlerin onları bu korkunç düşmandan nasıl koruyacağını düşünüyordu. Korktuğu halde, gösterilen yeri bırakmağı aklından bile geçirmiyordu

Sürübaşı, vahşi hayvanın sıcak soluğunu üzerinde hissedecek kadar yakına gelmesini bekledi. Sonra öne doğru birkaç adım atarak dış halkayı aştı. Arkasında duran kısraklar ve taylar da sürübaşlarının yaptığı gibi hareket ettiler.

(Devamı 18 ci sayfada)

Avcının KIZI

Avcı Kile'nin karısı ölmüş. Ölürken, minicik kızını kocasına emanet etmiş. Kızın adı Cabcaymış. Kile, biraz ağlamış, sızlanmış, sonra da ikinci defa evlenmiş. Kile, karısı Puninka, bir de küçük Cabca üçü bir arada yaşamağa başlamışlar.

Avcı, çocuğunun erkek olmadığına üzülüyormuş ama, küçük Cabcayı da pek seviyor, ona tahtadan oyuncaklar, bebekler yapıyormuş. Lâkin Cabca, kız oyuncaklarından hiç hoşlanmazmış. Babasına:

— Bana kızakla mızrak yap! deyip dururmuş.

Bir gün, Puninka sormuş:

— Erkek çocukların oynadıkları oyuncakları ne yapacaksın kız?

— Babamla birlikte ava gideceğim.

Puninka, bunu hoş görmemiş. Ama Kile kızının isteğini beğenmiş. Cabcaya tahtadan ufak bir kızak, okla yay yapmış.

Puninka, kocasına söz geçiremeyince kızmış. Öfkesini üvey kızından alarak ,babası ava gidince, onu hırpalamağa başlamış. Ama Cabca, babasını üzmemek için, hiç şikâyet etmezmiş.

Bir gün Kilenin başına büyük bir felâket gelmiş. Ormanda yaban domuzu avlarken mızrağı, kazara, oradan geçen Büyük Kaplan'ın böğrüne değmiş. Kaplan fena halde kızmış, köpürmüş. Kile ,nekadar yalvarmış yakarmışsa da dinlememiş, zavallı avcıyı parçalayıvermiş.

Kaplan, bundan sonra bu köye iyice dadanmış. Önce hayvanları ,sonra da küçük çocukları çalmağa başlamış.

Prinka, kocası ölünce, üvey kızına daha çok eziyet etmeğe başlamış. Evin bütün işlerini ona yüklemiş. Kendisi köşe minderinden kalkmaz olmuş.

Puninka, bir gün Cabcayı ormana, ağaç kabuğu toplamağa yollamış. Kendine yeni bir çarık yapmak istiyormuş. Cabca, baba yadigârı mızrağını alıp ormana dalmış, sağa sola bakıp, kabuğu beyaz olan bir ağaç ararken, o Büyük Kaplanla burun buruna gelmiş. Hayvanın hırçın bakışlarından aç olduğu belliymiş. Ama Cabca, hiç korkmamış, dur-

duğu yerden:

— Çekil karşımdan hırsız, hain! diye bağırmış. Sonra en yakın ağacın arkasına saklanmış.

Kaplan, üzerine atlıyayım derken, alnını ağaca toslamış. Cabca:

— Git buradan, yoksa hesabını görürüm! diye tekrar bağırmış.

Kaplan sırıtmış, bir kere daha sıçramış. Bu defa da iki ağaç arasında sıkışmışı, bir türlü kurtulamamış. Cabca, mızrağını kaplana atmış. Mızrak kaplanın bir gözünden girip öbüründen çıkmış. Kaplan hemencecik ölüvermiş. Cabca, kaplanın kuyruğunu kesip eve dönmüş. Köy meydanında ihtiyarlar toplanmışlar, bu köyü bırakıp Küyük Kaplan yüzünden ne tarafa kaçacaklarını konuşuyorlarmış.

Cabca:

— Bir yere gitmeğe lüzum kalmadı ağalar! demiş. Kaplan gelmez bir daha.

En ihtiyar bir Türkmen, küçük kızın büyüklerin konuşmasına karıştığına kızmış.

— Boyundan büyük işere karışma küçük! Kaplan bir kere dadandığı yeri kolay kolay bırakmaz, diye Cabcayı terslemiş.

Cabca, kaplanın kesik kuyruğunu göstererek:

— Onu ben vurdum. Kuyruğunu da size getirdim; demiş.

Böyle olur, bu defa fena halde kızmışlar. Hepsi birden kıza bağırmağa başlamışlar:

— Ne yaptın cahil kız! O kaplanın ruhu köyümüzü rahat bırakmaz artık. Yakında hepimizi çoluğumuzla çocuğumuzla boğacak.

Ama Cabca:

— Avcıların kanunlarını ben de biliyorum ağalar! demiş. Büyük kaplana iki kere yanımdan gitmesini rica ettim. Sözümü dinlemedi.

Artık buna kimsenin diyeceği kalmamış. İhtiyarlar, göçten vazgeçmişler. Bütün köy Cabcayı övüyor, gözünün içine bakıyormuş. Yalnız analığı onu eskisinden daha çok hırpalıyormuş. Cabcaya bayram için işlettiği entariyi üç defa söktürmüş, beğenmemiş.

Kızcağız, dere kenarına gitmiş, ağlamağa başlamış. Sazlardan biri ona doğru eğilerek:

— Üzülme küçük, sana yardım ederim! demiş. Sen azıcık yat da uyu...

Cabca, çimene uyanmış. İşlediği entariyi başucuna koymuş. Kız uyur uyumaz, sazlar entarinin üzerine Cabcanın gözyaşlarını toplıyarak, püskürtmüş ve çiçeklerin güzelliğini kumaşa işleyivermişler. Entari öyle bir olmuş ki, bütün köy, şehir halkı onu görmek için geliyor, bakmaktan doyamıyorlarmış. Ama Puninka:

— Geyik yünüyle işlenmiş bir entari isterim! diye tutturmuş.

Mevsim yazmış. Yazın geyiklerin kılları kısa olur. Cabca, bütün kötü dolaşmış; kimsede kıştan kalmış geyik kılı bulamamış. Eve dönmüş, ağlamağa başlamış. Birdenbire, babasının yaptığı oyuncak geyik:

— Ağlama küçük kız. Sana yardım ederim, demiş ve ayağını yere vurmuş, vücudunu titretmiş, birden büyü

meğe başlamış. Büyüdükçe üstünde upuzun, kışlık beyaz tüyler çıkmış. Geyik tüylerini üstünden silkmiş ve yine eskisi gibi küçücük bir tahta geyik olmuş.

Cabca, binbir güçlükle analığının entarisini işlemiş. Puninka bu defa da burun kıvırmış.

— Bir de ben işliyeyim de sen gör! demiş. Nineme koş, iğnemi iste. Ama sabaha kadar eve dön.

Puninkanın ninesi uzak bir memlekette oturuyormuş.

Cabca boynunu büküp oyuncak bohçasının yanına oturmuş, ne yapacağını düşünmeğe başlamış. Birden:

— Üzülme Cabca! Biz seni kuş gibi istediğin yere götürürüz!. diye sözler kulağına gelmiş.

Bakmış; babasının tahtadan yaptığı on iki köpek canlanmış, güzel bir kızağa koşulu, karşısında duruyor. Cabca, kızağa biner binmez, on iki köpek birden kanatlanmış gibi, bulutlara doğru fırlamışlar. Karın üstündeymiş gibi, koşmağa başlamışlar. Karanlıktan önce, Puninkanın ninesinin köyüne varmışlar.

Puninkanın ninesi hasta yatıyormuş. Cabca ona acımış, onu tutup yıkamış, taramış, çorba pişirip içirmiş. Sonra ondan Puninkanın iğnesini istemiş.

Nine:

— Sen iyi kalbli bir kızsın, demiş. Al şu iğneyi. Ama Puninkaya verirken, başını kendine, sivri ucunu, ona doğru tutmayı unutma.

Cabca, güneşle beraber eve dönmüş. Puninka hiddetinden oturduğu yerde tırnaklarını kemiriyormuş.

Cabca'yı görünce:

— Hani iğnem? diye sormuş.

— Buyur.

Cabca, ninenin söylediği gibi, iğnenin ucunu Puninkaya doğru uzatmış. İğne, kadının parmaklarına batmış. İşte ozaman Puninka öyle kızmış ki ,Cabcanın üstüne yürümüş, kız kaçınca, kovalamağa başlamış. Bereket oyuncak köpeklerinden biri kızın imdadına yetişmiş, onu sırtına alarak koşmağa başlamış.

O aralık ay çıkmış. Işığı, uzun bir yol şeklinde derenin ortasından uzanmış. Cabca ile köpeği, bu ışık üstünden koşmuşlar. Puninka da, Cabcanın küçük mızrağını kızın arkasından fırlatmış. Babasının eliyle yapılmış mızrak Cabcaya ulaşınca:

— Hoşça kal kızım! Yolun uğurlu olsun! demiş ve tekrar Puninkaya dönmüş. Sağ gözüne girmiş, solundan çıkmış. Puninkanın gözleri birdenbire koskocaman, yus yuvarlak olmuş. Ellerini sallamağa başlamış. Bunlar da birer kanat oluvermişler. Şimdi Puninkanın yerinde, bir baykuş duruyormuş. Evine dönecek olmuş ama, kanatları onu ormana doğru götürmüş.

Orada bir ağaca konmuş. Adını unutmamak için:

— Pu-nin-ka!.. Pu-nin-ka!.. diye bağırmağa başlamış.

O gün bugün baykuşlar hep böyle bağırırlar.

Cabcayla köpeği de koşa koşa aya varmışlar. Ondan sonra Cabca, her sabah yer yüzüne iner mızrağını ararmış. Bu sabah gezintilerinde küçük kız, her Türkmen avcının evine uğrar; silâhlarına bakarmış. O aralık, uyku arasında ağlıyan çocukları görürse, yaşlarını siler, onlara güzel rüyalar dilermiş..

GÜZEL AT (15.ci sayfadan devam)

Önünde açılan bu gediği gören ayı o kadar şaşırdı ki, hep o hantal adımlarla içeriye daldı. Fakat ortaya gelir gelmez çevre, büyülüymüş gibi birdenbire kapandı. Ayı, yavrularının hayatını korumaktan başka bir şey düşünmeyen kısrakların ayakrının altında kaldı, çiğnendi.

Düşmanlarının hakkından gelen atlar önceki hallerini aldılar. Yetiş, yere serilen düşmanın karşısında tek başına kalmıştı. İçinde şimdiye kadar duymadığı bir gurur vardı. Artık bundan sonra dağda kalmaktan korkmıyacaktı. Çünkü atlar gibi sâkin, evcil hayvanların bile vahşî hayvanlardan kendilerini koruyabildiklerini, savaş hileleri kullanarak, birlikte hareket edebildiklerini görmüştü.

Yetiş, Dal'a büyük bir hayranlıkla bakıyor, bir gün onun gibi sürübaşı olunca Pirene dağlarında arkadaşlarını ayılardan nasıl koruyacağının hayalini kuruyordu.

Herkül Palaz

YILBAŞI HEDİYESİ

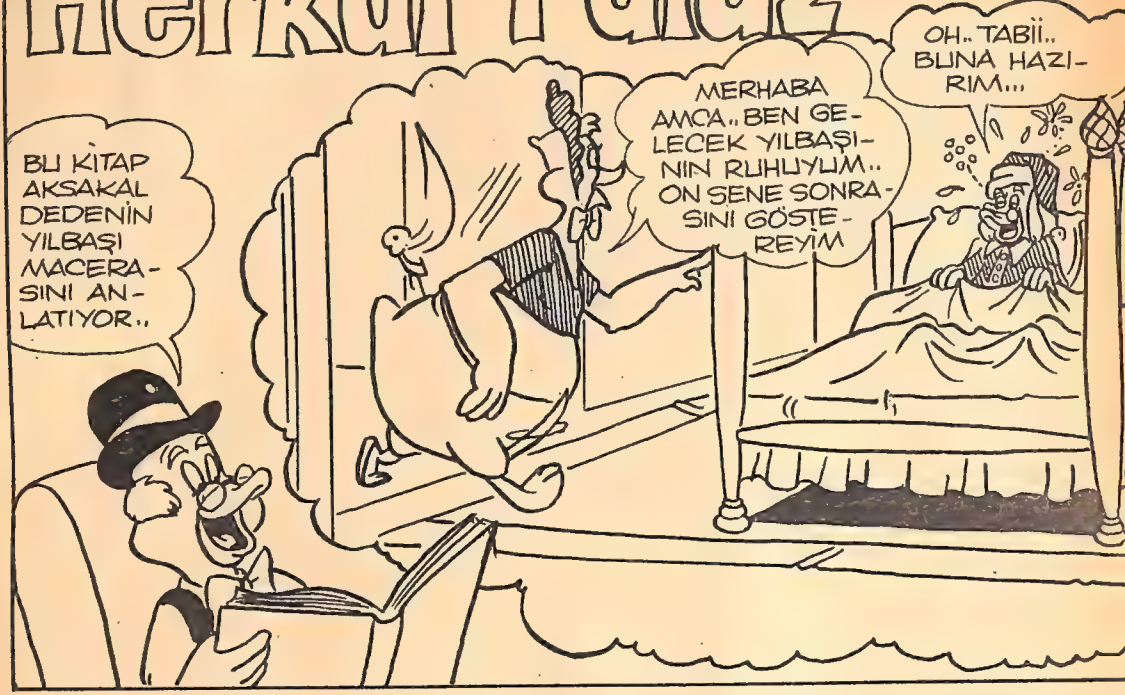

BİZ YAŞLILAR KULÜBÜ KURDUK..SEN DE GELSENE...
BENİ SİZİN KULÜBÜNÜZ İLGİLENDİR-MEZ..

KULÜBE GELMEZSEN SENİ ATARIZ SONRA..
BANA NE...

DEMEK YAŞ-LILIĞIM BÖY-LE OLACAK
HA HA..BU KARTOPUNU ŞU DEDEYE ATAYIM..

HA HA HA
ŞAAAP
AL SANA...

BİR DAHA KİM-SEYE KARTOPU ATMA..YOKSA
UÇUYORUM AMA BİR ŞEY DUYMU-YORUM

HADİ ŞİMDİ SAVUL...

YAŞLI BİR ADAM GELİYOR., ŞU PASTA İŞE YARAYA-CAK
PASTA

UZUN ZA-MANDIR BEKLİYOR-DUM

VAYY!..
şaaap
SAAAP
HAYDİ NİCE YILLARA İHTİYAR!...
Hİİİ... PASTAYI BENİM SURATIMA ATTILAR..
BABAMIN OKUDUĞU HİKÂYEYİ NASIL BİLDİN?
KİMSE BENİ SEVMİYOR.. BEN DE KİMSEYİ SEVMİYORUM
AAA.. DELİRDİ Mİ ACABA?
DÜNYANIN EN ADİ ŞEYİ BU OKUDUĞUN HİKÂYE...
DUR.. SANA YARDIM EDEYİM
HIH!
AMMA KIZDI HA..
ZAVALLI AKSAKAL..
ONUN HİÇ DOSTU YOK.. NOEL BABA DA ONA HEDİYE GETİRMEZ...
ZAVALLI ÇOK YALNIZ...
BİR FİKRİM VAR!
ONA BİR HEDİYE VERECEĞİM..

BÖYLE DAVRANMAKLA İYİ Mİ YAPIYORSUN
ÇOK HOŞLANACAĞINI SANIYORUM

NE YAPIYORSUN ŞİMDİ..
YILBAŞI TEBRİKİ YAZIYORUM

İNŞALLAH AKSAKAL AMCA SANA KIZIP BAĞIRMAZ

AZ sonra
HERKÜL..HIH.. NE İSTİYORSUN ?
SANA BİR YILBAŞI HEDİYESİ GETİRDİM

PEKİ..NOEL BABA SANA NE HEDİYE GETİRDİ ?
BİLMEM..BABAM ONA BİR MEKTUP YAZDI..

EN GÜZEL OYUNCAĞI... KENDİ YOYO'SU
ALDIĞIM İLK HEDİYE BU...

ÇOK TEŞEKKÜRLER HERKÜL.. HEM DE İYİ SENELER..
SANA DA İYİ YILLAR.. HOŞÇA KAAAL..

Sonra
NOEL BABA OLMASIN..
YOK CANIM..DAHA ERKEN...

ELİM KOLUM DOLU
NOEL BABA, GELDİ
YAŞASIN..

BU OYUNCAKLARI FAKİR ÇOCUKLARA DAĞITALIM
TABİİ.. YARDIM EDERİZ..

AZ SONRA
AL SANA BİR BEBEK
BU DA BİR BOKS ELDİVENİ...
YAŞAŞIIN
NOEL BABA BANA NE GETİRMİŞ..

ÇOK İYİ EĞLENDİK
EVET HERKÜL
SANA HUSUSÎ BİR HEDİYEM VAR HERKÜL...

OOH.. BÜYÜK BİR YO-YO...
SENİ ÇOK SEVİYORUM NOEL BABA

AKSAKAL AMCAYI DA...
BENİ GENE TANIDIN HERKÜL...
NOEL BABA DEĞİL Mİ?

HEPİNİZE İYİ SENELER
AKSAKAL AMCANIN KALBİNİ KAZANDI..
SON

Köstebeğin Altınları

SICAK bir yaz günü Köstebek Amca top rakaltı yuvasında serinlenirken yukardan toprağın kazıldığını duydu. Ses, hayvan eşelemesine benzemiyordu; kazma vuruluyordu... Köstebek Amca barınağının en uzak köşesine kaçtı. Ses kesildiği zaman sabah oluyordu. Köstebek Amca kuşlar ötmeğe başlarken yatardı ama, o gün meraktan uyuyamadı, kazılan yeri görmeğe koştu. Yeryüzüne çıkıp yuvasının üstünün darmadağın edildiğini görünce söylenmeğe başladı:

— Şu insanlar ne saygısız yaratıklar, hem yuvamı bu hale getirdiler, hem de kapımın önüne öteberilerini yığdılar!..

«Öteberi» dediği şey, ufak bir valizdi.

Köstebek Amca söylene söylene valizin etrafında dönüyor, bunu kokluyordu. Sonra kapağın bir ucunu dişleyip tadına baktı: yumuşak deri hoşuna gitti. Kemire kemire birkaç haftada valizin bir kenarı iyice açıldı, delikten ufak, pırıl, pırıl, sarı yuvarlaklar dökülmeğe başladı. Köstebek Amca barınağının kenarlığında parıltılarını seyrederken:

Ne işe yarar bunlar? diye düşünüyordu.

Bir gün avcıların kovaladıkları iri bir yaban domuzu oradan hızla geçerken köstebeğin yuvasının tavanını çökertti. Yeryüzüne çıkan altınlar Karga Teyzenin dikkatini çekti, hemen birkaçını yuvasına aşırdı. Sonra Köstebek Amcaya sokularak ağzını aradı:

— Mirasa mı kondun, define mi buldun; anlıyalım köstebek kardeş?

Safça olan köstebek, valiz hikâyesini olduğu gibi anlattı. Karga, bir fırsat bulup altınları yuvasına aktarmağı aklına koydu. Bütün kargalar gibi parlak şeylere bayılırdı. Ama Köstebek Amcanın altınlarına konmadan başına bir hal geldi.

Civar evlerden birinin penceresinin önünden uçarken gözüne masanın üzerinde bir gümüş saat ilişti. Orada kimse olmadığını görünce, hemen içeri daldı, saatin kösteğini gagasiyle yakaladı. Tam o sırada minderde uyuklayan evin kedisi gözlerini açtı, karganın üzerine atıldı. Karga can havliyle:

— Bırak beni Yumak Ağabey ne olursun, bırak diye yalvarıyor, saati sadece vakti öğrenmek için masadan kaldırdığını söyliyerek suçu-

nu örtmeğe çalışıyordu.

— Elimde bir yığın altın varken gümüş saati ne yapacağım ben!

Yumak, ayağına gelen kısmetten vazgeçmek niyetinde değildi. Hemen oracıkta karganın hesabını görecekti. Aksi gibi odaya köpek Çomar girdi, karganın son sözleriyle ilgilendi. Yumak'a kuşu bırakmasını söyledi.

Kedi somurttu:

— Kargaların geveze, yalancı olduğunu bilmez misin?

Fakat Karga Teyze, yalan söylemediğini, altınların yerini göstereceğini söyledi Kedi burun kıvırdı:

— Altını ne yapayım ben!

Çomar onu payladı:

— Hep kendini düşünüyorsun. Dün efendimizin sofrada konuştuklarını duymadın mı? Adamcağız yarına kadar beş yüz lira bulup kamyonun son taksidini yatırmazsa satmak zorunda kalacak. O zaman hepimiz aç kalırız.

Kargaya dönerek:

— Altınların yerini gösterirsen hayatını bağışlıyacağız, dedi.

Kuşu incitmeden dizleri arasına aldı, yola koyuldular. Yumak da onlara katıldı. Köstebek Amcanın olduğu yere gelince karga:

— İşte burası, dedi. Şu koca meşenin altını kazarsanız defineyi bulursunuz.

Çomarla Yumak ön ayaklarıyla toprağı kazmağa başladılar. Karga Teyze de ne olur ne olmaz diye usulcacık sıvışıverdi.

Köstebek Amca, barınağının en uzak köşesine sığınmış, köpeğin valizi sapından tutarak, kedinin yardımıyla yukarı çekmesini mahzun mahzun seyrediyordu. Altınlarda gözü yoktu, tadı pek hoşuna giden yumuşak deriden valize acıyordu!

Valiz oldukça ağırdı. Çomarla Yumak onu dinlene dinlene ancak akşama doğru eve sürükliyebildiler. Hasan ağa da eve yeni dönmüştü. Para bulamadığı için üzgündü. Başardığı tek şey, kamyona bir alıcı bulmuştu. Makineyi ertesi gün yeni sahibine teslim edecekti.

Çomar, valizi efendisinin önüne bırakınca bütün aile şaşkınlık içinde kaldı. Hele içindekini gördükten sonra Hasan Ağa bayağı ürktü.

Bu ne?!...

Nerede buldun bunlar Çomar?..

Çomar'ın dili yoktu ki olanı biteni anlatsın. Zeki bakışını efendisinin yüzüne dikmiş, kuyruğunu sallıyor: «İşte sana istediğinden fazla para getirdim. Dilediğin gibi harca!» demek istiyor gibiydi.

Fakat Hasan Ağa, Çomar gibi düşünmüyordu. Büyük oğluyla birlikte hemen karakola gittiler, valizi teslim ettiler. Birkaç gün sonra o civarda yakalanan azılı bir hırsız suçlarını itiraf ederken altın dolu valizi kırda, bir meşe ağacının altına gömdüğünü açıkladı. Valiz sahibine haber verildi. Zengin olduğu kadar cömert ve iyi yürekli adam, Hasan Ağaya valizdeki altınlardan hakkını verdikten başka yeni bir kamyon almasına yardım etti. Tabiî Çomarla Yumak da unutulmadı. Hasan Ağanın evinde ölünceye kadar pek rahat bir hayat sürdüler.

Sihirli Keman

Çok eski zamanlarda, Macaristan'ın Noravya çam ormanlarından arabalarla bir çingene kabilesi geçiyormuş. Bir yol dönemecine gelince, uzun sakallı kabile reisi ellerini yukarıya kaldırarak:

— Duralım, diye bağırmış. Daha fazla gitmiyelim. Buradan ötesi, Vodny adında bir Macar beyinin topraklarıdır. Zalim, katı yürekli bir adamdır bu... Eşkiyalar gibi, gelen geçen yolcuları kollar, onları adamlarına soydurur, hattâ öldürtür. Bu yüzden buralardan elimizden geldiği kadar gizlenerek geçmeğe çalışalım.

Sonra reis, küçük torunu Mikaelânın omuzuna dayanarak bir ağaç dibine oturmuş. Bir çeyrek saat içinde çadırlar kurulmuş, ateşler yakılmış, çerginin kadınları akşam yemeğini hazırlamağa koyulmuşlar.

Çok geçmeden, nereden geldiği belli olmadan bir sürü silâhlı adam çergiyi sarmış. Çingeneler karşı koymak istemişlerse de silâhlılar okadar çokmuş ki, kimi esir düşmüş, kimi çoluğunu çocuğunu alıp tekrar ormana kaçmış.

Eşkiyalar, kabile reisini bağlamış, beylerine götürmüşler. Beyleri, zengin bir ganimet beklerken, eski püskü çergi çadırlarıyla karşılaşınca kızmış. İhtiyarın zindana atılmasını emretmiş.

Dedesinden ayrılmağa gönlü razı olmıyan Mikaelâ, beyin ayaklarına kapanmışsa da, merhametsiz adam, küçük çingeneyi kapı dışarı etmiş. Askerler asma köprüyü kaldırmışlar. Mikaelâ ormanın kenarına gidip bir ağacın altına oturmuş, ağlamağa başlamış.

O sırada, çamların arkasından uzun boylu, zayıf, kırmızı pelerinli bir adam çıkmış. Geniş kenarlı şapkası, önüne doğru iğik olduğu için yüzü hiç görünmüyormuş.

— Mikaelâ, demiş. Dedenle zavallı suçsuz bir sürü insanı Vodny'in zindanından kurtarmak istiyor musun?

Mikaelâ bu, garip giyimiş adamdan ürke ürke:

— Bunun için ne yapmam gerektiğini söyle! demiş.

Adam, pelerinin altından, küçük çingenenin hiç görmediği bir musikî âleti ile bir de yay çıkarıp, ona uzatmış.

— Sana kemanımı veriyorum, demiş. Arzu ettiğin bir

şeyi düşünerek yayı teller üzerinde gezdir. İstediğin olunca, Tanrıya şükrederken dualarında beni de unutma..

Sonra kırmızı pelerinli garip adam kayboluvermiş.

Mikaelâ kemanı almış. İçinde yepyeni bir kuvvet, bir canlanma hissetmiş. Şatoya doğru yürümüş. Asma köprünün önüne gelince, yayı kemanın tellerine dokundurmuş. Teller garip, ama pek hoş sesler çıkararak titremişler. O anda asma köprü kendiliğinden inivermiş. Nöbetçilerle muhafızlar karşı koymak istemişler ama, müziğin gizli kuvveti karşısında onlar da birşey yapamamış. Mikaelâ, şatonun avlusuna kadar yürümüş ve orada tekrar kemanını çalmağa başlamış. Bu öyle büyüleyici bir çalışmış ki, şato halkı birer birer dışarı dökülmüş.

Çaldığı hava pek oynak bir şeymiş. Dinliyenler ellerinde olmadan, zıplayıp oynamağa başlamışlar. Beri taraftan zindanın kapıları da kendiliğinden açılmış, mahpusları bağlıyan zincirler düşmüş, onlar da, başlarında Mikaelâ'nın dedesi olduğu halde, şatonun avlusuna dalıvermişler.

Mikaelâ, başıyla, kendisini takip etmelerini işaret etmiş. Sonra sihirli kemanını çalmağa devam ederek geriliye geriliye avludan dışarıya, köprüye, sonra ormana çıkmış.

Son mahpusun çıkışından sonra, yine kemanın temposuna uyarak, zalim beyin şatosunun duvarları birden yıkılmış... Haydutların hepsi taşların altında kalmış. Böylelikle kötülüklerinin cezasını çekmişler.

Zindandan kurtulanlar küçük çingene kıza teşekkür ederek, evlerine dönmüşler. Mikaelâ da dedesiyle birlikte kabilelerini aramağa koyulmuş.

Küçük çingene kızı, kırmızı pelerinli adama verdiği sözü de aklından çıkarmamış. Tanrıya onun için de dua etmiş. Dualarından sonra kemanının sesi daha içli daha yumuşak ve dokunaklı olmuş.

İhtiyar kabile reisi ile torunu, çergiye gelince bütün çingeneler kemana hayran olmuşlar, hepsi de çalmayı öğrenmişler. O vakitten beri dünyanın bütün çingeneleri müziği çok severler. Hele keman çalışlarında bambaşka, insanın ruhuna işleyen bir ateş, bir sihir vardır.

Yaramaz Mırnav ile üçüzler

Büyük Ressam

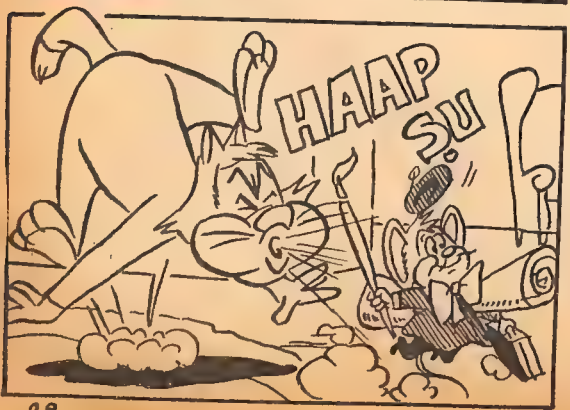

KENDİ BAŞINA NELER YAPIYORSUN BAKALIM?
ÜNÜM BÜTÜN AVRUPA'YA YAYILDI...

YÜZYILIN EN BÜYÜK RESSAMI OLDUM..ESERLERİM HER YERDE BEĞENİLİYOR..

HEY..SEN RESSAM MISIN? BENİM BİR TABLOMU YAPSANA...
HII..TABİİ.. NİYE OLMASIN!..

ÖNCE BİR PROVA YAPALIM
AY..AH...

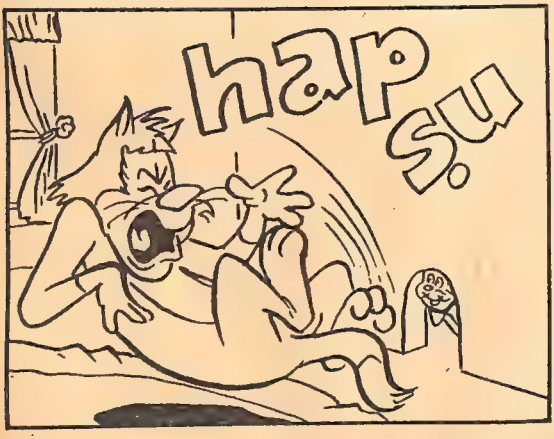
hapşu

ÇOK İYİ YAPTIN KILKUYRUK..
PROVADAKİ GİBİ OLURSA TABLO ESASLI OLUR..

YAPTIĞIN TABLOLARDAN YANINDA HİÇ VAR MI?
TABİİ..HER ZAMAN TAŞIRIM

BAKIN, GÖSTEREYİM..
HIMM..UH.. AH..RRR..

GÜZEL.. ŞİMDİ BİR DE BAHÇEYE BAKAN PENCERE RESMİ YAPALIM..
YAŞA.. ÇOK EĞLENCELİ BİR İŞ BU...

ÇOK GÜZEL OLDU.. ŞİMDİ BENİMLE GEL..

BURADAN AYRILMADAN ÖNCE BAHÇEYE BAKAN PENCEREYİ SANA GÖSTEREYİM KILKUYRUK..

HOOAP
NE BAHÇESİ ?... NE PENCERESİ?

İSTERSEN, KEDİLER İÇİN YAPILMIŞ OLAN ŞU KAPIDAN BAHÇEYE ÇIKALIM..
HA?

BUNU BANA KİMSE SÖYLEMEMİŞTİ...
BEN DE BAHÇEYE ÇIKAYIM..
VIZZZZZ...

HEY.. BU KAPI NASIL AÇILIR?
AMMA SIKI KAPAMIŞLAR

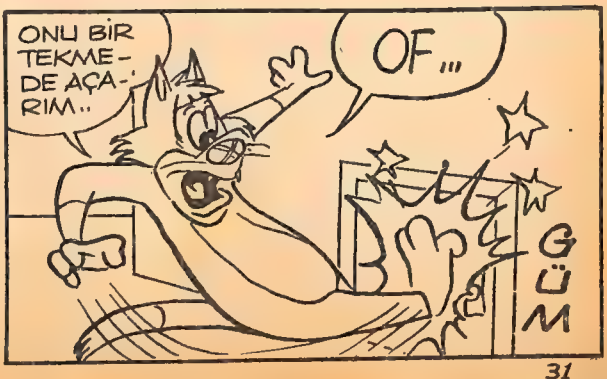
ONU BİR TEKMEDE AÇARIM..
OF...
GÜM

@!!★!x! HEY!..
BENİM KAPIMI KİM KAPATTIYSA ONA GÖSTERECEĞİM
BEN DE ŞU PENCEREDEN DIŞARI ATLARIM ÖYLEYSE...
GENİŞ BİR PENCERE...
ÇATIR
VINNN
HA HA HA... GÖRDÜĞÜM EN GÜZEL TABLO İŞTE BU...
SANATININ DEĞERİNİ BİLMİYORUZ AMA, RESİMLERİNİ ÇOK SEVDİK...
HEM SENİ DE ÇOK SEVDİK KILKUYRUK!
SON

EĞLENCELİ SAYFA

ŞAŞMIŞ

Öğretmen — 8 ile 4 ü toplarsak ne eder Çetin?

Çetin — Siz biliyor musunuz öğretmenim?

Öğretmen — Tabii biliyorum.

Çetin — Öyleyse neden bana soruyorsunuz?

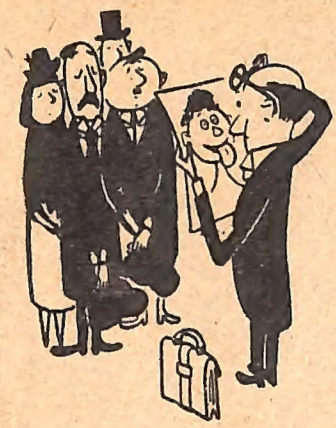

TUHAF!

Gezgin — Bana bak, çocuk! Sen bana bu suyun derin olmadığını söylemiştin ama, geçerken az kalsın boğuluyordum.

Çiftçi — Tuhaf, demin bir ördek geçti, bir şey olmadı.

COĞRAFYA DERSİNDE

Öğretmen coğrafya dersinde Çetin'e sordu:

— Söyle bakalım Çetin, dünya niçin döner?

Çetin düşünmeden cevap verdi:

— Üstünde boyuna insanlar gezdikleri için!

KARA TAHTA

Öğretmen:

— Bak, Oktay! Sağ tarafın batı, sol tarafın doğu, arka tarafın da kuzeydir. Söyle bakalım ön tarafın nedir?..

Oktay:

— Kara tahta öğretmenim..

Biribirimizi tanıyalım

MURAT · BAŞARAN

Çocuk Yuvasının ikizleri :
SEVAL ile SEYYAL YÜKSEL

NEZAKET ERGİN

NALAN BİLGİN

CANAN BİLGİN

ASUMAN ERGİN

LEVENT KARATEKİN

RESIT KUMBETLİOĞLU

İSMAİL YURTOĞLU

KÜÇÜK KARDEŞLER İÇİN

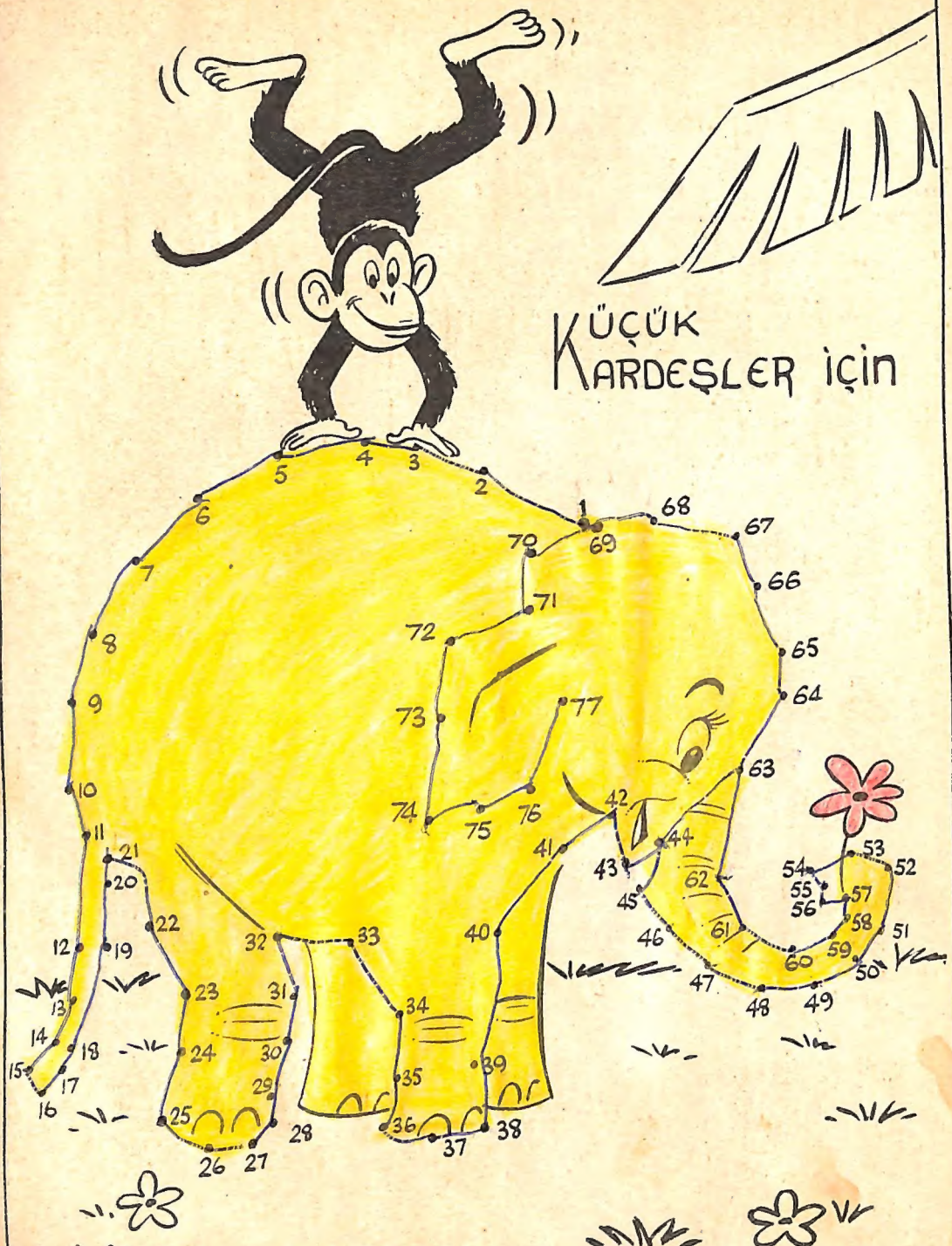

İLK ÖNCE NUMARALARI 1 DEN BAŞLARAK BİRLEŞTİRİNİZ. BAKALIM NE ÇIKACAK? SONRA ÇIKAN RESMİ RENKLİ KALEMLERİNİZLE BOYAYINIZ.

ÇOCUK YUVASI TÜRK TİCARET BANKASI'NIN BİR KULTUR HİZMETİDİR

KÜLTÜR YAYIN 15

DAMLAYA DAMLAYA

GÖL OLUR...

BÜTÜN TASARRUFLARINIZ İÇİN

TÜRK TİCARET BANKASI